Carol Miculi

MAZURCI, POLONEZE, NOCTURNE, BALADĂ

Mazourkas, Polonaises, Nocturnes, Ballade

Opus 3, 4, 8, 10, 11, 19 & 21

Pentru Pian

Ediție îngrijită de **Camelia Pavlenco**

GRAFOART

Cuprins

Prefaţa 4

MAZURCI, POLONEZE, NOCTURNE, BALADĂ

Mazurca / *Mazourka* op. 3 ([1854]) 6

Mazurca / *Mazourka* op. 4 ([1860]) 15

Două Poloneze / *Deux Polonaises* op. 8 ([1862])
1. 22
2. 29

Mazurca / *Mazourka* op. 10 ([1866]) 37

Mazurca / *Mazourka* op. 11 ([1866]) 42

Două Nocturne / *Deux Nocturnes* op. 19 ([1869])
1. 49
2. 52

Baladă / *Ballade* op. 21 ([1871]) 58

Prefaţa

Fiu al Bucovinei, ţinut locuit de patru naţionalităţi şi râvnit de două imperii, compozitorul Carol Miculi traversează veacul al XIX-lea al romantismului european, încercând o fuziune originală a tradiţiilor muzicale occidentale şi est-europene. S-a născut în 1821 la Cernăuţi (aflat atunci în Imperiul Austriac), purtând la început numele de Karol Pstikyan, nume ce afirma originea sa armeană. Dar cum în armeană „pstikyan" însemna „din familia celui mic" numele său se transformă în Mikuli (Miculi) adecvat limbii române pe care o vorbea, fiind mai uşor de pronunţat şi în limbile vest-europene.

După studii de medicină la Viena, se îndreaptă către Paris şi spre muzică, unde devine elevul, apoi asistentul lui Chopin, studiind însă şi compoziţia cu Napoléon Henri Reber. Colindă Europa ca pianist concertist, dar convulsiile sociale ale continentului îl cantonează la Lemberg (Liov, azi în Ucraina).

A compus muzică vocală şi instrumentală pendulând între un limbaj post-romantic cu ecourile muzicii iubitului său mentor – Chopin, dar şi Mendelssohn, Liszt, Brahms, încercând în plin veac de apariţie a şcolilor naţionale, să aştearnă timid, dar inspirat, primele lucrări româneşti pentru pian sau canto.

Pedagog inspirat, cu elevi în toată Europa, a descoperit talentul tânărului Ciprian Porumbescu, călăuzindu-i primii paşi şi orientându-l spre studii la Viena.

Dar mai ales a devenit primul editor al lui Chopin, stabilind prin pertinenţa cunoştinţelor sale, adevărul muzical între atâtea versiuni contradictorii ale copiştilor vremii.

Datorită acestei imense devoţiuni pentru opera lui Chopin, Miculi îşi alege şi cetăţenia poloneză, deşi până în anul morţii sale – 1897, graniţele noii Europe nu erau trasate.

Astfel vom privi următoarele piese pentru pian solo.

Mazurca opus 3 este o amplificare concertantă a genului lansat de mentorul său, Chopin. Cu o formă amplă de rondo, în care ideile se repetă generos, partea centrală aduce în 4 ipostaze variate dansul polonez naţional, mândru şi cu accente precise (după indicaţia autorului), cucerind totalul claviaturii moderne, într-o manieră aproape simfonică.

Mazurca opus 4 e mai aproape de tonul liric confesiv al lui Chopin, dar cu aceeaşi atenţie în articularea formei de rondo, în varierea ideilor care se repetă, în fantezia diviziunilor ritmice excepţionale şi în coda brusc eroică.

Poloneza opus 8, nr. 1 aduce în structura sa tripartită un element îndrăgit de compozitor: unisonul, cu valoare de temă introductivă, de climax al părţii mediane, de revenire a primei idei şi de încheiere expresivă. Între aceste intonaţii de „recitativ" Miculi variază cu plăcere fiecare idee, rezervând celei din mijloc o amplificare concertantă.

Poloneza opus 8, nr. 2 e un rondo într-un plan tonal deosebit: A în deschidere şi în reluare în La bemol major, B în Mi bemol major, dar C, ideea centrală, cu variaţii, este în Mi major. Şi aici intervine unisonul cu valoare rapsodică, dar şi de culminaţie în final.

Mazurca opus 10 e o pagină mai puţin inspirată în creaţia compozitorului, poate pentru că opusul anterior (*op. 9*) s-a sfârşit cu splendida sa *Reverie*. Tripartită, pendulând între Sol majorul extremelor şi do minorul central, travaliul compozitorului e la fel de conştiincios, doar temele sunt mai modeste.

Mazurca opus 11 e mai inspirată decât *opus 10*, dar lipsa unui profil melodic mai conturat o cantonează şi pe ea în umbra unui exerciţiu de stil, făcut cu conştiinciozitate. Remarcăm expunerea centrală în major, în trei ipostaze, a doua însoţită de un tril al vocii superioare de 6 măsuri şi prezenţa pe tot parcursul lucrării în nuanţa de piano generală a doar două nuanţe de ***ff*** în climax şi în final.

© 2025. GRAFOART

Cele două *Nocturne opus 19* preiau termenul inventat de John Field, dar devenit pur chopinian prin contribuţia de geniu la clarificarea acestui nou gen muzical adusă de mentorul lui Carol Miculi.

Nocturna opus 19 în la minor aduce o melodie firavă ştearsă, dar pusă în valoare de factura acompaniamentului ternar, prezentă acordic pe un ambitus larg, pe câte 4 octave cu un număr variat de diviziuni excepţionale (16, 15, 14) trecând neobservabil de la o mână la alta, din bas în discant, lăsând cantilena principală în centrul claviaturii. Efectul sonor este unul remarcabil, o previziune a limbajului modern al lui Fauré.

Nocturna opus 19, nr. 2 în fa diez minor propune o cantilenă elegantă prin simplitate, cu un acompaniament dublu ternar, dar cu aceeaşi pauză pe timpul principal, care trimite formula în zbor înalt, realizând suprapuneri de ritm binar-ternar, ducând spre climaxul – unison, ca un recitativ urmat de un coral neaşteptat. Reluarea comprimată încheie şoptit, rarefiat discursul.

Nu se putea ca un gen, care l-a făcut celebru pe Chopin dedicându-i patru superbe lucrări, să nu-l tenteze şi pe Carol Miculi. *Balada opus 21* în Si bemol major e însă mai lirică, mai concisă, cu varierea temei principale în trei ipostaze; de la ornamentarea cromatică la cea acordică, sprijinită pe o pedală isonică până la apogeul ei pianistic, accesează în acorduri toate registrele, apoi emoţia se stinge treptat, pulverizată într-o substanţă sonoră irizată până la extincţie.

Îi suntem datori lui Carol Miculi şi pentru că, alături de alţi intelectuali şi artişti armeni precum Spiru Haret, Mihail Jora, Garabet Avachian, Hrandt Avakian, Krikor Zambaccian şi alţii, a contribuit remarcabil la cristalizarea culturii româneşti din Transilvania, Bucovina, Moldova şi Muntenia, din viitoarea Românie europeană.

á Madame la Princesse Hedvige Sepieha (neé Comtesse Zamoyska)

MAZURCA / *MAZOURKA*

opus 3 ([1854])

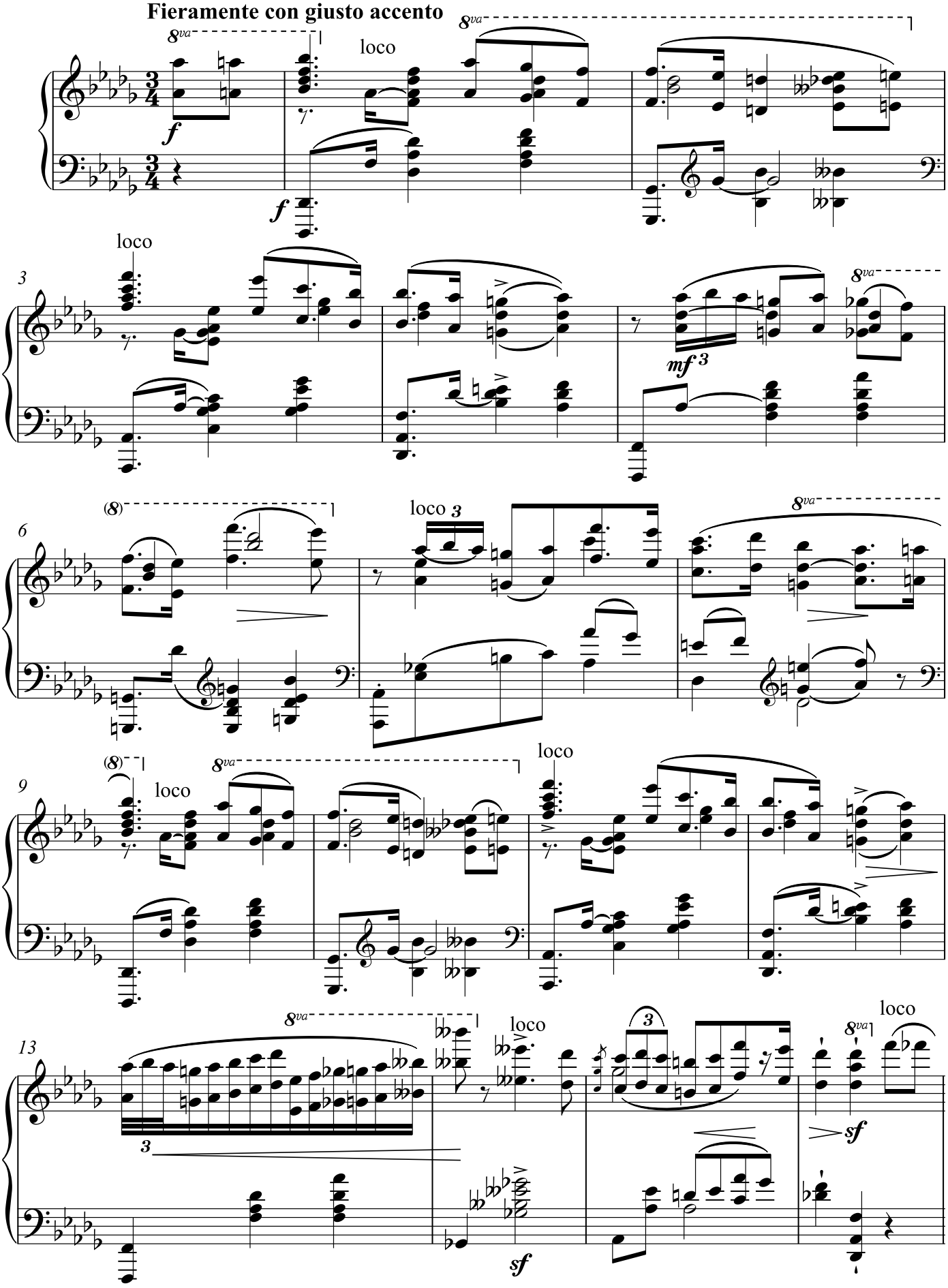

© 2025. GRAFOART

á Madame la Comtesse Jsabelle Rusocka (neé Comtesse Borkowska)

MAZURCA / *MAZOURKA*

opus 4 ([1860])

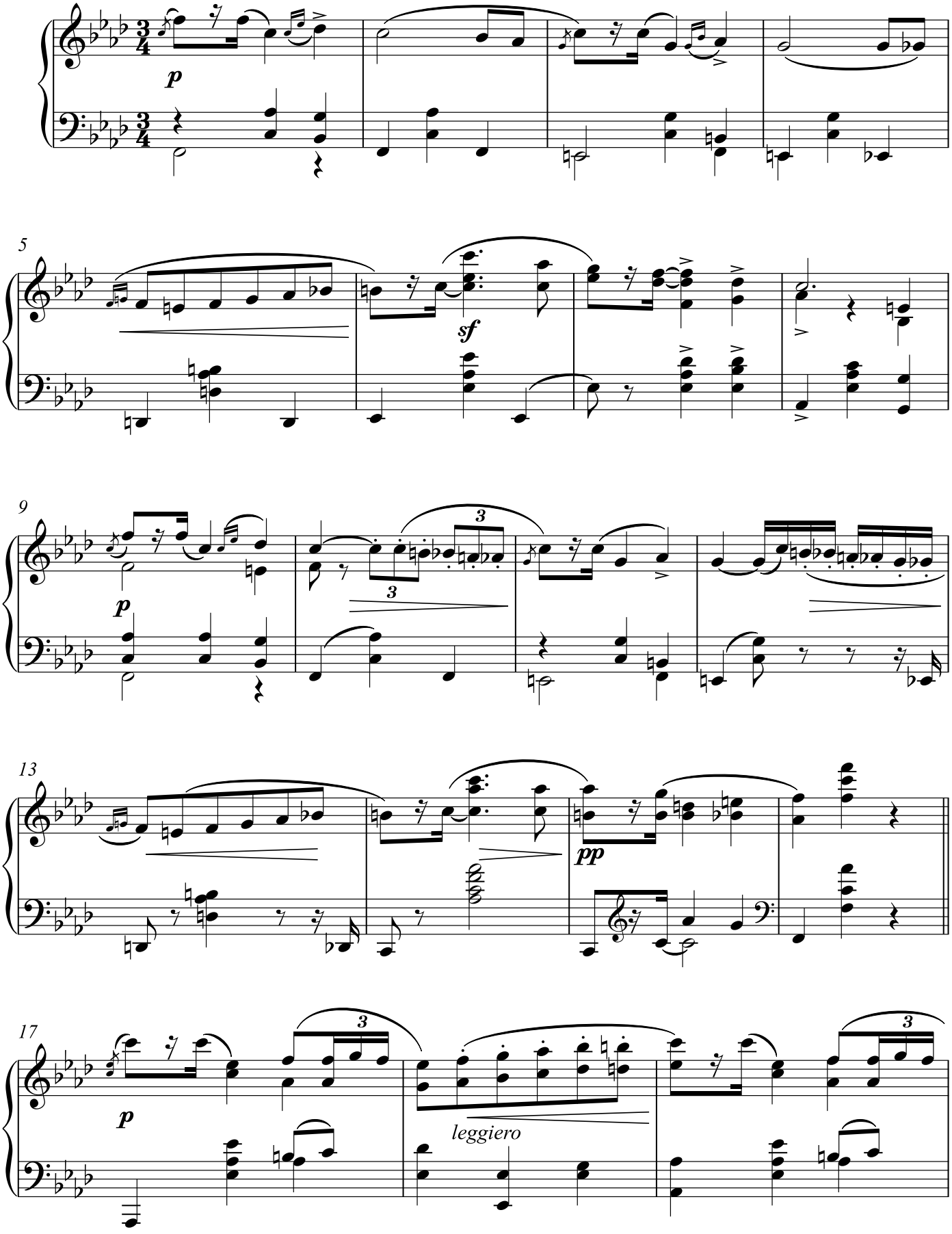

á Monsieur Kornel Ujejski

DOUĂ POLONEZE / *DEUX POLONAISES*

opus 8 ([1862])

1.

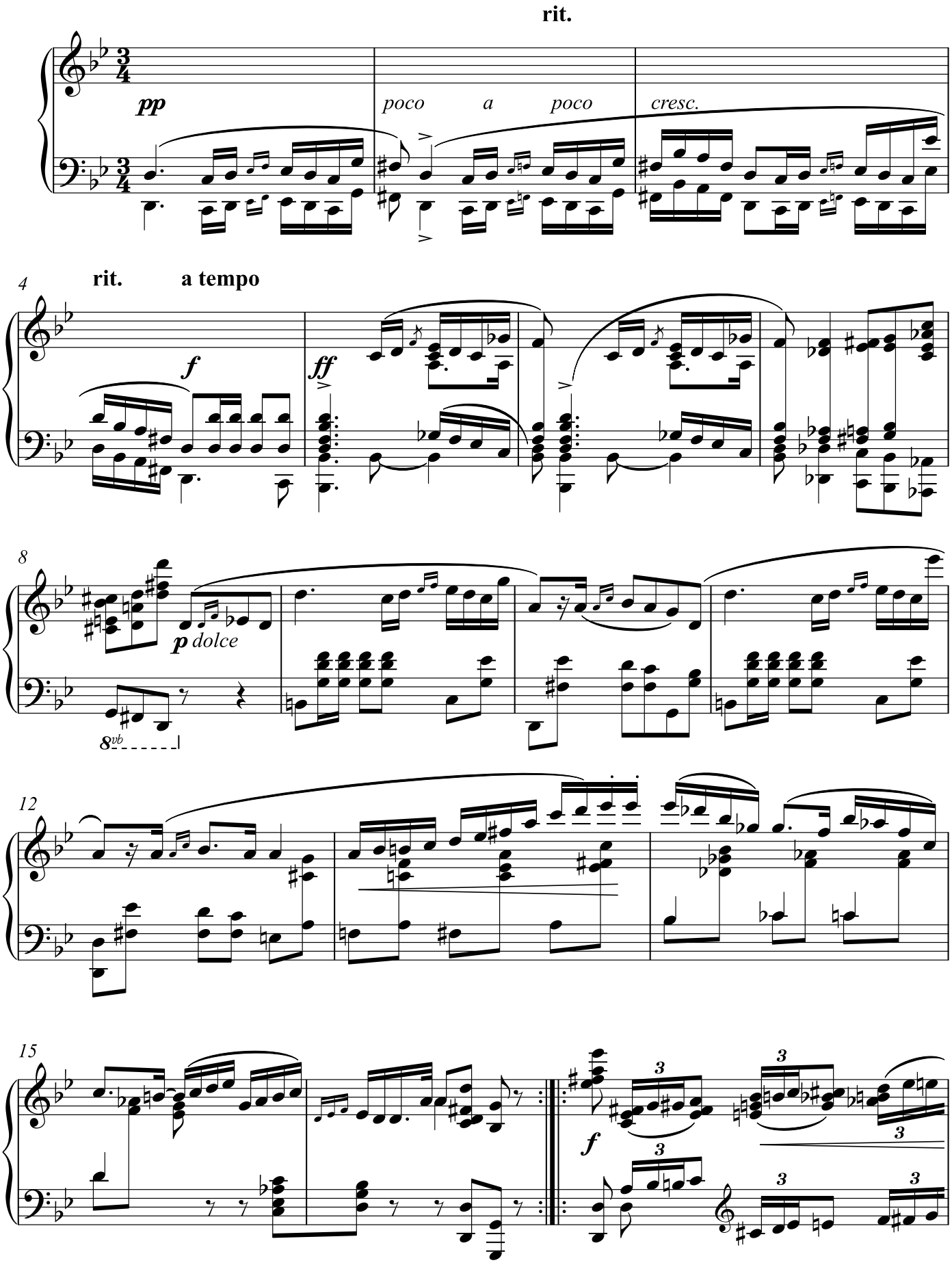

© 2025. GRAFOART

á Madame Fréderique Streicher

MAZURCA / *MAZOURKA*

opus 10 ([1866])

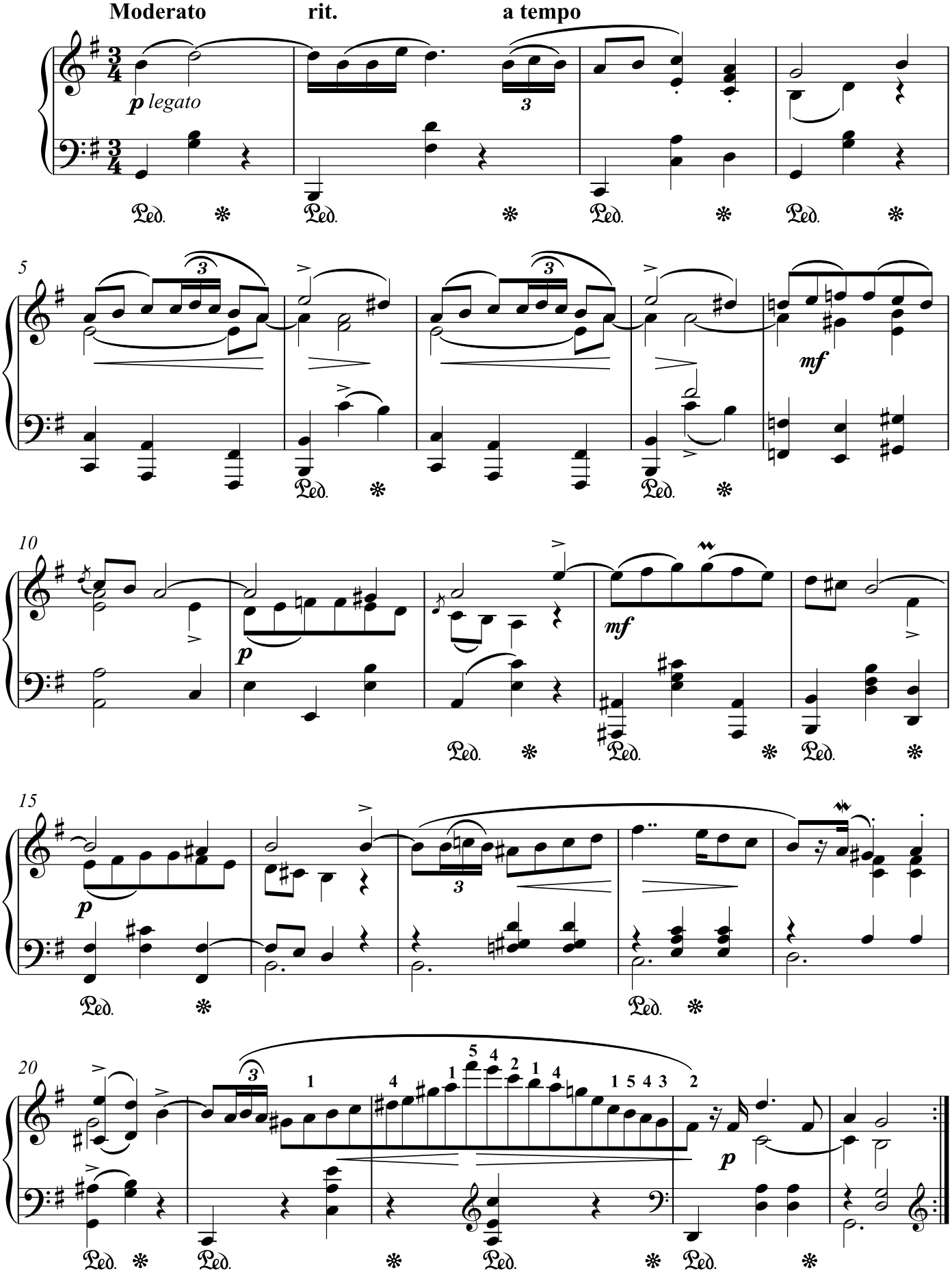

á Madame Cornelie Neuhauser

MAZURCA / *MAZOURKA*

opus 11 ([1866])

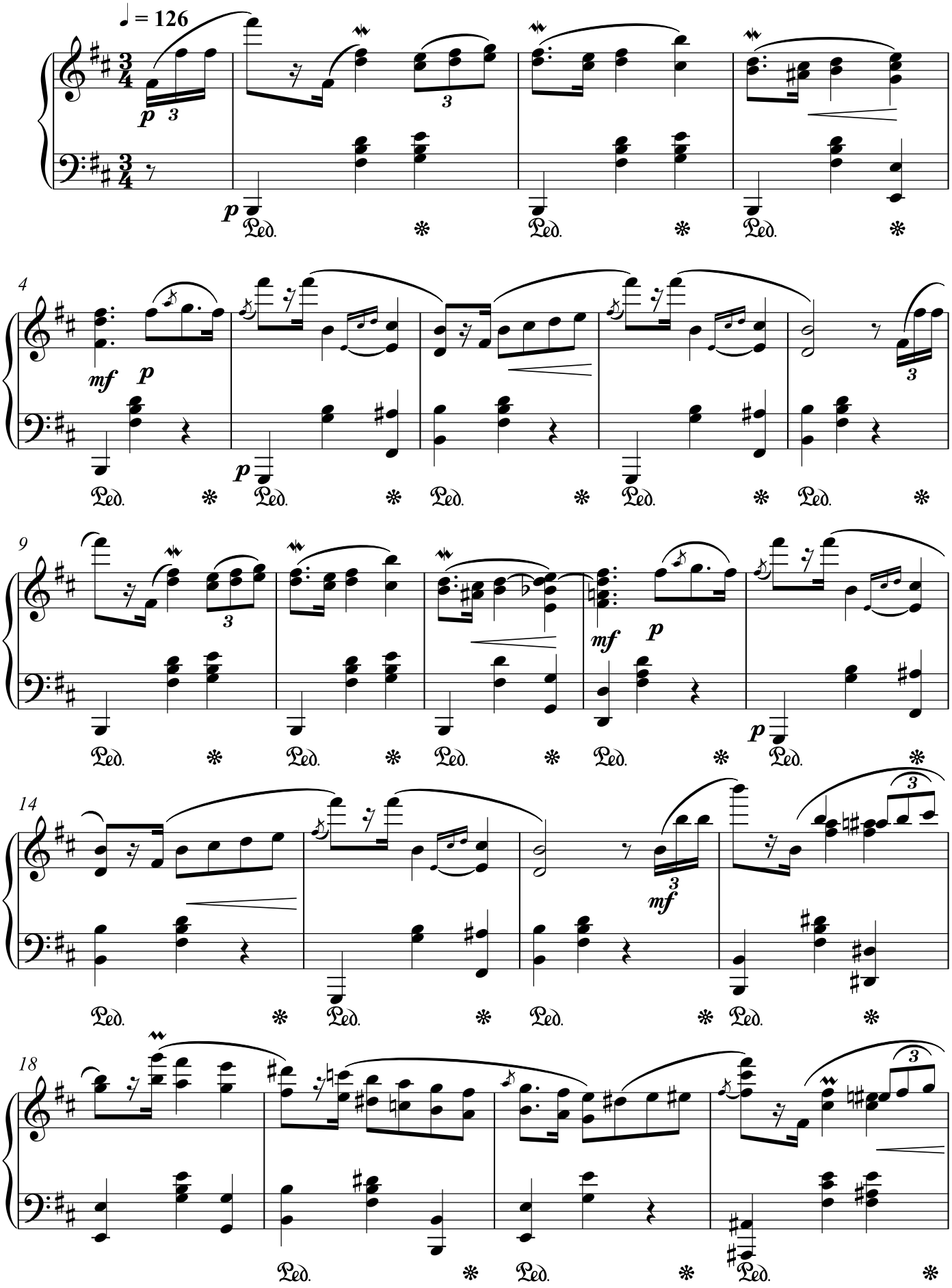

© 2025. GRAFOART

á Madame la Princesse Marcelline Czartoryska

DOUĂ NOCTURNE / *DEUX NOCTURNES*

opus 19 ([1869])

1.

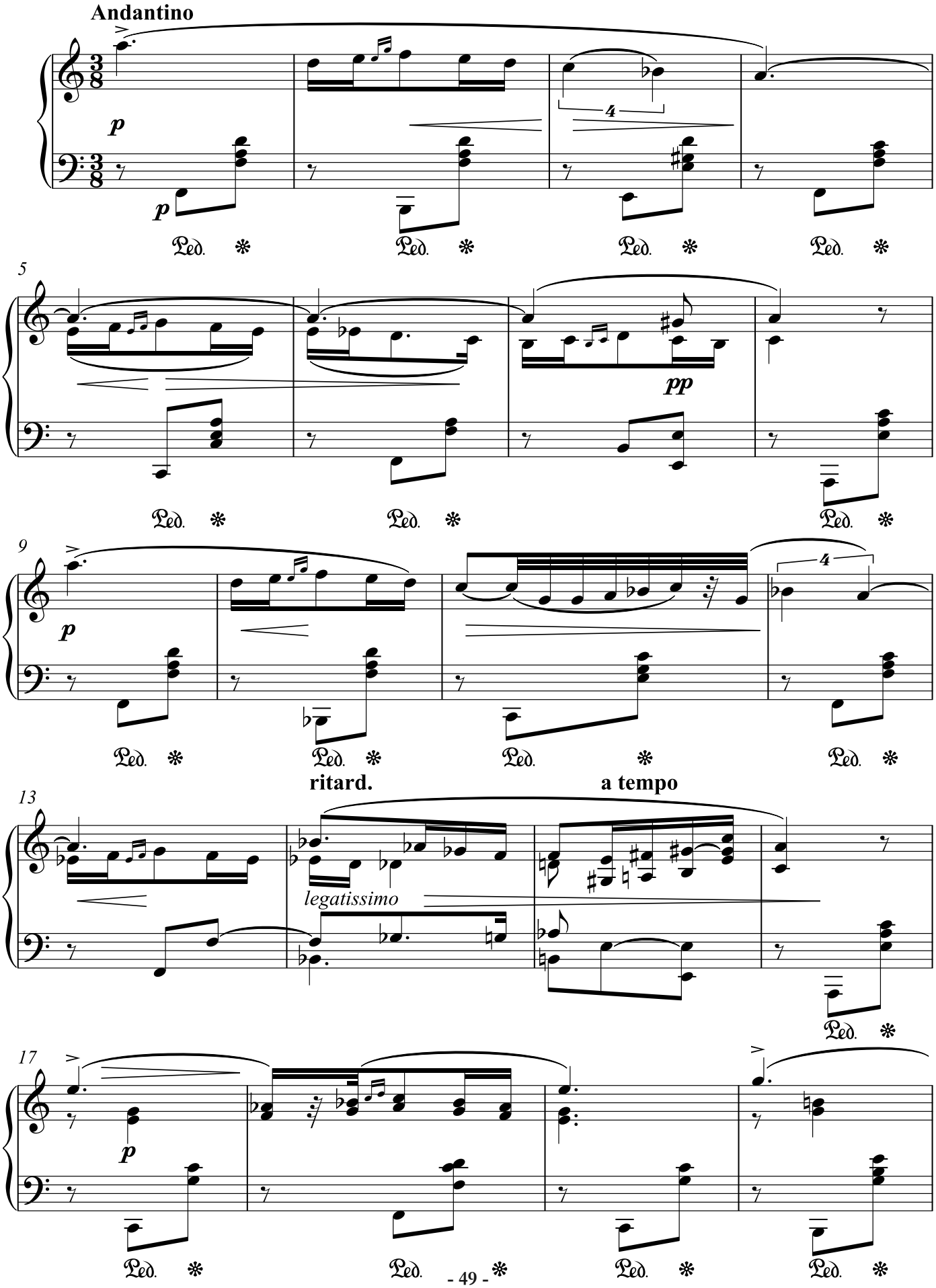

BALLADE
opus 21 ([1871])

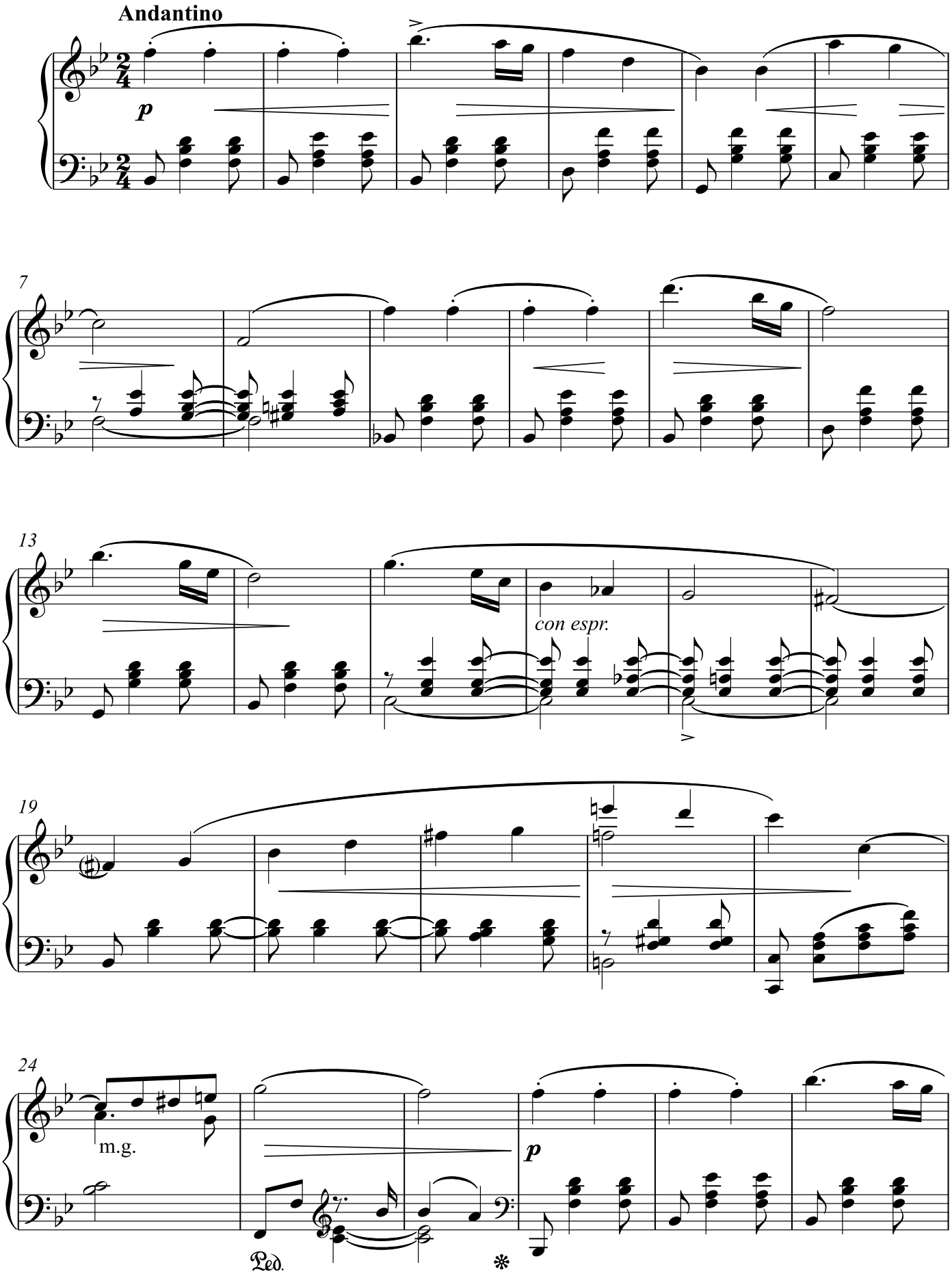

© 2025. GRAFOART